

Ей дойдоха близо до самото село;

Край село широки ливади.

И още по-плахо, изново се брату

Петкана тогава обади:

„Вечъ късна е есенъ, косидба се мина,

Вей острия вятъръ есенни,

Прибрани сж хорски ливади — защо ли

Салъ наште стоѣтъ некосени?“

— „Пролетесъ отидоха въ Добруджа пуста

Вси братя на кяръ целолетенъ —

Самси неможахъ да сколасамъ на време,

Отъ болестъ неверна сполетенъ.“

„А къщите какъ ги сколасахте?“ Лазаръ

Наведе посърнало чело:

— „За къщите, сестро, не питай, ще видишъ

Когато пристигнеме въ село!“

Вървѣтъ те презъ село... И смаяни люде

Изглеждатъ ги въ страхъ мълчеливо —

И бягатъ... Настрѣхнали псета низъ двори

Баучатъ и грозно и диво.

Ей старата църква самб посередъ село,

Съсб бялъ зидъ високъ обградена;

Изракаха порти — излезе стария

Съсб черенъ чумберъ прибрадена.

Престѣпи презъ прагътъ и очи подигна,

Но смръзната тамо застана, —

Юздата изпусна неволно и въ ужасъ

Къмъ брата възви се Петкана.